

жие. (45) А Юдеитѣ като видѣха събраниитѣ народъ изпълниха се отъ зависть, и съ противорѣчие и хули говорѣха противъ това което Павелъ казваше. (46) Но Павелъ и Варнава дързновено говорѣха и рекоха: „Нуждно бѣ първомъ вамъ да се проповѣда словото Божие; но понеже го отхвърляте, а сами себе си имате недостойни за вѣчный животъ, нѣто, обръщайки се къмъ язычниците, (47) защото така ни заповѣда Господъ: „Положихъ тя за свѣтило на язычницѣ, да бждешь за спасение до послѣднийтъ край на земята.“ (48) И язычницѣ като чуехъ радвахъ се, и славѣха словото Господне; и повѣрвахъ всички които бѣха отредени за вѣчный животъ. (49) И словото Господне се распростираше по всяка тази страна. (50) А Юдеитѣ подсторихъ набожницѣ и почтенницѣ жели и първитѣ въ градѣтъ, и подвигнаха гонение върхъ Павла и Варнава, и ги изпълниха отъ прѣдѣлитѣ си. (51) А тѣ отрьсиха на тѣхъ и прахѣтъ отъ нозѣтъ си, и дойдоха въ Икония. (52) А ученицитѣ се изпълниха съ радостъ и съ Духъ Святъ.

ГЛАВА 14.

А въ Икония тѣ влѣзоха изедно въ съборището Юдейско, и говорихъ така щото много множество Юдеи и Еллина повѣрвахъ. (2) А неповѣрвалитѣ Юдеи подигнаха и раздразнихъ душитѣ на язычницѣ върхъ братията. (3) Но и тѣй, тѣ доста врѣме прѣсѣдѣхъ и проповѣдвахъ съ дързновение въ Господа, който свидѣтелствуваше за словото на своята благодать, и даваше да ставатъ знамения и чудеса чрѣзъ тѣхнитѣ рацѣ. (4) И раздвои се множеството въ градѣтъ; и

едни бѣха съ Юдеитѣ, а други съ апостоли. (5) И когато станъ стремление отъ язычницѣ и отъ Юдеитѣ съ началницѣ имъ да ги обесчестятъ и да ги убиятъ съ камение, (6) тѣ се усѣтиха и прибѣгнаха въ Ликаонскитѣ градове, въ Листра и Дервия и въ околнитѣ имъ мѣста, (7) и тамъ проповѣдваха евангелието.

(8) А въ Листра бѣше нѣкой си человекъ немощенъ въ нозѣтъ си и хромъ отъ утробата на майка си, който сѣдѣше и никога не бѣ стапилъ. (9) Той слушаше Павла като говорѣше; а Павелъ, щомъ го изгледа си видѣ че има вѣра за да получи исцѣление, (10) рече съ голѣмъ гласъ: „Стани правъ на нозѣтъ си. И скачаеши и ходѣши.“ (11) А народѣтъ като видѣ това което стори Павелъ, възвисиха гласѣтъ си и казваха по Ликаонски: „Боговетѣ уподобени на человекъ сѣздохъ пранастъ. (12) И наричаха Варнава Юпитеръ, а Павла, Меркурий, понеже той началствуваше въ словото. (13) И жредѣтъ отъ Юпитеровѣтъ идола що бѣше прѣдъ градѣтъ имъ приведе юнци, и донесе вѣнци на вратата, и изедно съ народѣтъ искаше да принесе жертва. (14) Това като чуха апостоли Варнава и Павелъ, израздрахъ дрехитѣ си, и скочихъ върѣдъ народѣтъ та викаха (15) и казваха: О мъжие, защо правите това? И ний сми подобострастни вамъ человекъ, и проповѣдаваши ни да се обърнете отъ нѣтъни суетни идола къмъ Бога живаго, който е сътворилъ небо и земята и морето и всѣко що има въ тѣхъ; (16) който въ прѣминилитѣ родове оставилъ бѣ всичкитѣ народи да ходятъ по своитѣ пътища, (17) Рако и да не е оставилъ себе си несвидѣтелствуванъ, понеже е правилъ добрини, и давалъ ни е дѣждове отъ небо и плодonoсни врѣмена,

с Гл. 18; 6. 1 Пет.
4; 4. Юд. 10.
с Мат. 10; 6. Гл.
3; 26. Ст. 26.
Рим. 1; 16.
с Исх. 32; 10. Втор.
32; 21. Иса. 55; 5.
Мат. 21; 43. Рим.
10; 19.
с Гл. 18; 6. 28; 28.
с Иса. 42; 6. 49; 6.
Лука 2; 32.
с Гл. 2; 47.

с 2 Тим. 3; 11.
с Мат. 10; 14. Мар.
6; 11. Лука 9; 5.
Гл. 18; 6.
с Мат. 5; 12. Иоан.
16; 22. Гл. 2; 46.
—
с Мар. 16; 20. Евр.
2; 4.
с Гл. 13; 3.
с 2 Тим. 3; 11.
с Мат. 10; 23.
с Гл. 3; 2.

с Мат. 8; 10. 9; 28, 29.
с Иса. 35; 6.
с Гл. 8; 10. 28; 6.
с Дан. 2; 46.
с Мат. 26; 65.
с Гл. 10; 26.
с Як. 5; 17.
19; 10.
с 1 Цар. 12; 21.
3 Цар. 16; 13. Иер.
14; 22. Амось 2; 4.
1 Кор. 8; 4.
с 1 Сол. 1; 9.

с Бит. 1; 1. Псал.
33; 6. 146; 6.
Отк. 14; 7.
с Псал. 81; 12. Гл.
17; 30. 1 Пет. 4; 3.
с Гл. 17; 27. Рим.
1; 20.
с Лев. 26; 4. Втор.
11; 14. 28; 12.
Иовъ 5; 10. Псал.
65; 10. 68; 9. 147; 8.
Иер. 14; 22. Мат.
5; 45.